

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Dovoljujem si, napisati Vam basen, ki sem jo sestavil. Ako se Vam moje delo ne zdi slabo, tedaj Vas prosim prav vljudno, da bi basen natisnili v „Zvončku“.

„Čiv, čiv!“

Nekoč je našel vrabec na cesti srebrnjak. Bil je vrabec kot nepoštenjak daleč naokolo znan. Od veselja iznenaden ni vedel, kaj bi počel. Hotel ga je požreti, ali ni šlo. Hotel ga je v gnezdo nesti, ali odkod bi pa vzel moč! Zato gre k ženi in ji reče, da bi mu pomagala. Ona se pa izgovarja, češ, da nima časa. „Prijateljev nimam, da bi mi pomagali,“ si misli vrabec. Tako misleč, odfrči ter izprašuje: „Čiv, čiv?“ Zato še dandanes vrabec izprašuje, čiv (čigav) je srebrnjak.

Iskreno Vas pozdravlja Vaš

Milko Grizold.

Odgovor:

Ljubi Milko!

Ker sem priobčil tvojo basen, lahko iz tega spoznaš, da mi ugaja. Le pošlji še kaj podobnega!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite, da se tudi jaz s sledečimi vrsticami oglasim. Šolo obiskujem že 4. leto in sem sedaj v 1. oddelku 4. razreda v Ljubecni pri Celju. Učiti se imam veliko; o prostem času pa se igram s svojo sestro Dragico. Pri nas je sedaj šola zaradi škrlatice med otroci za nekaj časa zaključena. Dvoje otrok je že na tej bolezni umrlo. — Doma pridno čitam „Zvonček“, „Vrtec“ in „Angelček“, pa tudi druge mladinske knjige. V Celju sem bila v cirkusu; v zverinjaku sem videla leve, tigre,

slona in druge živali. Tudi morskega potapljavca sem že videla. Bila sem že v Mariboru in v Šoštanju. Vožnja po železnici je jako prijetna, samo strah me je bilo pred kako nesrečo, posebno ko je drdral vlak skozi temne predore.

Z odličnim spoštovanjem Vam vdana

Štefica Vizjakova.

Odgovor:

Ljuba Štefica!

Kakor sem čital v časopisih, je ta huda bolezen že ponehala. Ali si ji srečno ušla? — Veseli me, da rada prebiraš mladinske knjige in časopise. Iz obeh se kar igraje naučiš mnogo lepega in koristnega. — No, bila si res že daleč po svetu in videla si mnogo lepih in imenitnih reči. Prav tako kakor čitanje je tudi potovanje jako koristno. Da, še bolj, ker gledamo na svoje oči vse to, o čemer govorita knjiga in časopis.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Ne zamerite, da Vas nadlegujem s temi vrsticami. Da boste vedeli, kdo sem, Vam povem, da sem sin črevljarja Mihaela Škrinjarja v Sežani. Jaz jako rad rišem, pa tudi berem rad. Sedaj sem star 10 let. Učim se v šoli tudi nemško.

Vas vdano pozdravljam

Karel Škrinjar,
učenec V. razreda v Sežani.

Odgovor:

Ljubi Karel!

Sedaj Te dobro poznam, ko si se mi tako imenitno predstavil. Mlad si še in ker imaš veselje do učenja, boš še lahko imeniten gospod. Kaj pa bi bil rad?

Popotnika in medved.

Dva prijatelja sta bila,
ki sta jako se ljubila.
Nekdaj šla sta v gozd zelen. —
Naproti medved prihiti.
En prijatelj ves prestrašen
na drevo zbeži.

Drug na tla se položi
in sapo zadrži.
Medved ne čuti živega več,
vse ovoha in gre preč.
Ko medved v gozd odide,
pa prijatelj z drevesa pride.

„Kaj ti je rekel medved na uho, kaj?“
„Rekel mi je marsikaj:
prijatelju ne zaupaj v sreči,
dokler ga nisi izkusil v nesreči.“

To pesemco, napravljeno po znani pri-povedki, je napisala Ana pl. Fišerjeva, ro-jena 27. januarja 1897. l. v Baku na Ruskem. Mlada Rusinja, katere oče je šolski nadzornik v ruskem naučnem ministrstvu, piše in govori v ruskem, češkem, francoskem in nemškem jeziku. Sedaj pa biva na Bledu, kjer se je pri-učila tudi že toliko slovenščini, da zлага v

našem lepem jeziku celo pesemce. Vrlo rusko mladenko stavljam svojim slovenskim prijate-ljicam v zgled vztrajnosti in rodoljubja.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Velikokrat sem že v „Zvonček“ pogledal in premišljal, kako bi rešil uganke. Jaz Vam hočem pisati par vrstic. Rešil sem te besede: Soča, orel, čelo in aloa. Dragi gospod Doropoljski! V novem šolskem letu pridem v IV. razred I. oddelek. V počitnicah se učim z atom računati in nemščine. V šoli sem bil jako rad, nekoliko sem se učil in potem malo počival. Jaz se veselim šole. Imam enega brata Mirka. Mirko hodi že v šolo. Star sem 9 let. Najrajši telovadim, rišem in čitam. Prosim Vas, gospod Doropoljski, odgovorite na moje pisemce!

Srčno Vas pozdravlja

Ivan Kaukler iz Ptuja.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Rešitev uganke je prišla nekoliko pozno. Pa nič zato! Sedaj vsaj vem, da si umen deček. To spoznavam tudi iz tega, ker se veseliš šole. Gotovo Te je poučil tvoj dobri oče, kolike vrednosti je za mladega človeka šola. Kdor nič ne zna, dandanes nič ne velja. — Prav je, da tudi rad telovadiš. Telovadba krepi telo. In ako hočemo biti srečni in zadovoljni, mo-ramo tudi skrbeti, da si ohranimo zdravo telo.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Z veseljem prebiram Vaš kotichek v „Zvon-čku“, ki ga naš dobri ata naročuje. Prebiramo ga jako radi jaz, moji bratci in sestrice. Še mali bratec Pepček je tiho kakor miška, ako mu kaj preberem iz „Zvončka“. Božičnih po-čitnic sem se že dolgo časa veselila. Obljubil nam je ata božično drevesce. — Oh, kako je bilo lepo! Nebroj lučc je brlelo, mi pa smo stali okolo in se veselili in gledali. Zraven božičnega drevesca smo imeli tudi jaslice, pri katerih sem se mnogokrat razveseljevala. Zvečer pa sem rada gledala, kako sta se ata in Ivan šahala. Hitro, hitro poteče lepi čas počitnic in treba je zopet s torbico v rokah odriniti v šolo. Kaj ne, g. Doropoljski, učiti se mora, kdor hoče kdaj kaj znati. — Želimo vsi srečno novo leto. Pozdravlja Vas Vam vdana

Ivanka Vidmarjeva v Črnem vrhu p. Idriji.

Odgovor:

Ljuba Ivanka!

Govoriš kakor modra žena: Učiti se mora, kdor hoče kdaj kaj znati. Res je, temu ni treba nič dokazovanja! Sploh je Tvoje pisemce kaj lepo sestavljeno. Oglasi se še!